

IMMANUEL GOD MET ONS

DE
Kerstgeschiedenis aan kinderen verteld

door
BETSY.

NIJKERK G. F. CALLENBACH.

Immanuel, God met ons.

De Kerstgeschiedenis aan kinderen verhaald

DOOR

B E T S Y.

NIJKERK
G. F. CALLENBACH.

Toen Adam en Eva door den Heere God geschapen waren, en het mooiste plekje van de aarde, het Paradijs, tot woonplaats gekregen hadden, waren zij volkomen gelukkige menschen.

Wat verdriet was wisten zij niet, want zij kenden nog geen zonde, die de oorzaak van alle lijden is. Zij leefden gedurig dicht bij hun Schepper. Dat was hun hoogste vreugde; want zij hadden den Heer hartelijk lief, en als men iemand lief heeft, is men gaarne bij hem. Zij hadden ook elkander lief. Wat de een wilde, vond de ander altijd goed, en zoo leefden zij in ongestoorden vrede en eensgezindheid. De aarde, waarop nog geen doornen en distelen groeiden, bracht allerlei vrucht voort, die zij eten konden, terwijl al de dieren hun onderworpen waren, en hun niet het minste leed deden. Nooit waren zij vermoeid of ziek, en werden ook geen oogenblikje gekweld door de vrees van te zullen sterven, want er was nog geen dood, omdat er geen zonde was.

Maar ach, die gelukkige menschen bleven zoo gelukkig niet. Zij luisterden naar de stem van den verleider, en werden ongehoorzaam aan God, door Zijn bevel te overtreden en te eten van den verboden boom. En van dat oogenblik af werden Adam en Eva diep ongelukkig, want, o! de zonde bracht zulk een verschrikkelijke verandering op aarde te weeg.

Nu verlangden zij niet meer, zooals voorheen, om dicht bij den Heer te wezen, maar waren bevreesd, en zochten zich voor Hem te verbergen, evenals een kind, dat kwaad gedaan

heeft, en bang is als het de stem van zijn vader hoort. Al hun geluk was op eenmaal verwoest. Verdriet, moeite en zorg zou voortaan hun deel zijn; en aan het eind van hun treurig leven wachtte hun de dood, die de bezoldiging, dat wil zeggen, de straf der zonde is. En wij een kwade boom geen goede vruchten voort kan brengen, en zoo ook zondige ouders geen onzondige kinderen kunnen hebben, zouden al de nakomelingen van dat eerste ouderpaar deelen in de ellende die het kwaad na zich slepen zou.

Maar de Heere God had medelijden met de menschen, die Hij, zooals dat lieve kinderversje zegt, tot geluk had geschapen; en nog vóór dat Hij hen strafte, — zie eens welk eene teedere ontferming, — beloofde Hij hun reeds een Verlosser; Iemand die hen weer gelukkig zou maken, en alles weer terecht zou brengen wat de zonde bedorven had.

En wat was daar wel toe noodig?

O, ontzaglijk veel! Zóóveel, dat geen mensch, zelfs geen Engel, niemand dan God Zelf het doen kon.

In de eerste plaats moest de mensch, die zijn Schepper verlaten had, en van Hem vervreemd was, tot God teruggebracht en met Hem verzoend worden. Ook moest de Booze, 's menschen vijand, die het op zijn ongeluk aanlegde, bestreden en overwonnen worden; de dood, het gevolg van de zonde, moest te niet gedaan, het eeuwige leven ons teruggegeven, en de Hemel, die evenals het aardsche Paradijs voor den zondaar gesloten was, weder ontsloten worden.

En wie was nu de Verlosser die *dat* doen kon?

Het was de Zoon van God, Die al in den heerlijksten Hemel woonde, eer daar nog iets van de wereld geschapen was, en Die, evenals de Vader en de Heilige Geest, Zelf ook God was.

En *wilde* Hij het doen?

Ja, zoo lief had Hij de menschen, dat Hij vrijwillig al die heerlijkheid verliet, en een tijd lang op onze zondige aarde kwam wonen, en mensch werd, gelijk wij; want om ons te kunnen redden en van de zonde bevrijden, moest de Verlosser niet alleen waarlijk *God*, maar ook waarlijk *mensch* zijn.

Hij moest mensch zijn, om in onze plaats de straf der zonde

te dragen, om de gansche wet van God volkomen te gehoorzamen, om ons God te leeren kennen en liefhebben, en om ons een voorbeeld te geven hoe wij leven moeten.

Om echter dat groote verlossingswerk tot stand te kunnen brengen, zou Gods Zoon een bitter lijden en een smartelijken dood moeten ondergaan. Maar dat alles wilde Hij op Zich nemen, omdat Hij wist dat dit de eenige weg was, waarlangs zondaren weer tot kinderen Gods gemaakt konden worden. En denk nu eens hoe lief God de arme, diepgezonken wereld wel moet gehad hebben, dat Hij dien eenigen Zoon, het liefste wat Hij had, niet spaarde, maar Hem overgaf tot redding van verloren menschen.

In het Paradijs beloofde de Heer dat Eén van Eva's nakomelingen den kop der slang vermorzelen, dat wil zeggen, den Booze geheel en al overwinnen en hem voor goed zijn macht ontnemen zou, ofschoon Hem daardoor de verzenen vermorzeld zouden worden, hetgeen beteekent dat Hij er veel voor zou moeten lijden.

Maar die belofte werd niet zoo aanstonds vervuld. Er moesten eerst nog veel, veel jaren, ja eeuwen zelfs voorbijgaan, eer de beloofde Verlosser komen zou; en opdat de menschen, die intusschen al meer en meer van den Heer afweken, en daardoor hoe langer hoe ongelukkiger werden, het niet vergeten zouden, werd diezelfde belofte, hoewel onder andere en telkens duidelijker woorden, van tijd tot tijd herhaald. Eerst aan Abraham, tot wien de Heer zeide dat Iemand uit zijn geslacht tot een grooten zegen voor de gansche wereld zou worden. En later aan Jakob, aan Mozes, aan David, en vooral aan de Profeten. De Profet Micha noemde zelfs Bethlehem als het stadje waar de toekomstige Verlosser geboren zou worden. Jesaja sprak in één van zijn voorspellingen, alsof het werkelijk reeds geschied was: *Een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op Zijn schouder: en men noemt Zijn Naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst*; en op een anderen tijd zeide hij dat de Naam van dat Kind IMMANUEL zijn zou.

En wat beteekent nu die heerlijke Naam Immanuël?

Dat zegt ons ons Kerstfeest!

IMMANUEL beteekent GOD MET ONS. Ja, zóó zou het zijn! God de Zoon zou Zijn troon in den Hemel verlaten, en zou een menschelijk lichaam aannemen, en op deze lage, booze aarde *met*, dat is *onder* menschen komen wonen. Hij zou hun in alles gelijk worden, uitgenomen — de zonde.

Evenals alle andere menschen zou Hij als een klein kindje geboren worden en opgroeien. Evenals zij zou Hij behoefte hebben aan spijs en drank, aan rust en slaap. Hij zou verblijd en bedroefd zijn, lijden en sterven; en toch zou Hij aldoor God blijven, en Zijn Goddelijke almacht toonen door teekenen en wonderen. Hij zou blinden ziende, dooven hoorende, stommen sprekende, zieken gezond en dooden levend maken. Zelfs wind en zee zouden Hem gehoorzaam zijn; en wat nog meer was dan dat alles, Hij zou ook macht hebben de zonden te vergeven.

Zoo zou Hij het land doorgaan goedgevoelende en zegenende; en ofschoon Hij de gestaltenis van een dienstknecht zou aannemen, zou Hij toch het beeld zijn van den onzienlijken God. In den Zoon zou de Vader Zich aan de menschen openbaren; in *Zijn* liefde zouden zij *Gods* liefde, in *Zijn* heiligheid *Gods* heiligheid, in *Zijn* almacht *Gods* almacht zien. Daarom kon onze Heer tot Zijn discipelen spreken: *Indien gijlieden Mij gekend hadt, zoo zoudt gij ook Mijn Vader gekend hebben. Die Mij gezien heeft, die heeft den Vader gezien*; en kon een Apostel later getuigen: *God is geopenbaard in het vleesch*. En na zoo op aarde alles volbracht, en aan het kruis Zijn leven afgelegd te hebben tot verlossing der menschen, zou Hij als de Overwinnaar van den dood, dat leven wederom nemen, en ten derden dage heerlijk opstaan uit het graf. En als Hij daarna ten Hemel zou varen, om daarboven in heerlijkheid Zijn plaats weer in te nemen aan Gods rechterhand, zou Hij nog bij het scheiden aan Zijn discipelen dit troostwoord achterlaten: *Ziet, Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld*.

Eindelijk was de geschikte tijd gekomen, waarop de Vader Zijn belofte vervullen, en Zijn Zoon in de wereld zenden zou.

Toen was het *de volheid des tijds*, waarvan de Apostel Paulus spreekt in zijn brief aan de Galaten: *Wanneer de vol-*

heid des tijds gekomen is, heeft God Zijn Zoon uitgezonden.

O, het zag er in dien tijd op aarde zoo donker en treurig uit! Zoo ooit dan was er toen behoefte aan Iemand die redding en uitkomst bracht; aan een Licht, dat in die akelige duisternis opging. De menschen waren al dieper en dieper gezonken, zoodat verreweg de meesten leefden en stierven zonder God. Wel zagen de Joden nog naar den beloofden Messias uit, maar het was alleen in de hoop dat Hij een aardsch koninkrijk oprichten, en hen van de heerschappij der zoo gehate Romeinen verlossen zou. Slechts weinigen verlangden naar Hem als Dengene die hen van de zonde bevrijden, en hun ziel van den dood redden zou, zooals er van Hem geschreven stond: *De Verlosser zal uit Zion komen, en zal de goddeloosheden afwenden van Jakob.*

Toch waren er dezulken nog, en onder hen behoorde ook voorzeker Jozef, een rechtvaardig man, zooals wij van hem lezen, en de vrome maagd Maria die bestemd was om de moeder van Gods Zoon te worden.

Maria wist wel welk heerlijk voorrecht haar te beurt zou vallen, want op zekeren dag was de Engel Gabriël tot haar gekomen, die door den Heer gezonden was om haar te zeggen dat zij een Zoon zou krijgen, wiens Naam zij moest heeten JEZUS. *Deze, zei de Engel, zal groot zijn, en de Zoon des Allerhoogsten genaamd worden. En God de Heere zal Hem den troon van Zijn vader David geven. En Hij zal over het huis van Jakob Koning zijn in eeuwigheid, en aan Zijn Koninkrijk zal geen einde zijn.* Ook Jozef was te voren door den Engel met de geboorte van dit Goddelijk Kind bekend gemaakt, en ook hem was gezegd: *Gij zult Zijn Naam heeten JEZUS, (dat is Zaligmaker,) want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden.*

Het was omtrent dien tijd dat er, op bevel van den Romeinchen keizer Augustus, een algemeene volkstelling zou gehouden worden, en om dat geregelder te doen geschieden moest ieder, om zijn naam te laten opschrijven, naar de plaats gaan, waar zijn voorouders gewoond hadden.

Om die reden waren ook Jozef en Maria, die te Nazareth in Galilea woonden, naar Bethlehem gereisd, want beiden waren

afkomstig uit het geslacht van koning David, die te Bethlehem geboren was.

Bij hun aankomst waren er reeds een menigte vreemdelingen in het kleine stadje, die allen met hetzelfde doel daarheen gekomen waren. Het groote gebouw, — de karavansera of herberg, — waar de reizigers hun intrek konden nemen, was reeds overvol. Nergens konden Jozef en Maria een geschikt plaatsje meer vinden, en dus schoot hun niets anders over dan een onderkomen te zoeken in den stal, waar de kameelen en ezels der reizigers hun verblijf hadden.

En dáár wordt 's nachts Maria's kindje geboren. Dat, — o, zij weet nog zoo goed wat de Engel er haar van gezegd heeft, — de Zoon des Allerhoogsten genaamd zou worden.

Stel u eens voor wat dat zegt, kinderen, Gods eigen Zoon, Die heerlijkheid had bij den Vader eer de wereld was, geboren in een stal, gewonden in doeken, en liggende, niet in een wiegje, zooals andere kinderen, maar in een kribbe; niet op een zacht bedje, maar op stroo.

We hebben dat reeds dikwijls gehoord, niet waar? en zijn er daardoor, ik zou haast zeggen, aan gewoon geworden; maar verbeeldt u eens dat men u op dit oogenblik verzekerde, dat ons prinsesje niet in het paleis, maar in een beestenstal, te midden van allerlei ontheringen geboren was; zoudt ge niet in de grootste verbazing de handen inéén slaan, en uitroepen: „Is dat mogelijk! Was er dan voor het kind van onzen Koning, die over heel Nederland regeert, in het gansche land geen beter plaatsje te vinden dan een stal!” Ieder zou dat met u zeggen; en wat is nu het kind van een aardsch Vorst, vergeleken bij den Zoon van God? — O, als wij *dat* eens recht in denken, dan kan het niet anders of wij moeten in aanbiddende verwondering vragen: „Lieve Heiland, wat heeft U toch bewogen om Uzelven zóó diep voor ons te vernederen?”

Hij, de Koning der koningen en de Heer der heeren, Wien al de Engelen aanbidden en dienen, had toch even goed een rijke vrouw tot moeder, een vorstelijk paleis tot woning, en een mooi, zacht wiegje tot eerste rustplaats kunnen kiezen, want Hemel en aarde behoorden Hem toe, en Hij kon over alles be-

schikken. Maar Hij deed het niet, en is, hoewel rijk zijnde, om onzentwil arm geworden, opdat wij, door Zijn armoede, rijk zouden worden.

Als ge 's avonds in uw warm bedje ligt, mijn kleine lezer, of ziet hoe zorgvuldig uw moeder de wieg klaar maakt, waarin straks een klein broertje of zusje slapen zal, denkt ge er dan wel eens aan, dat de lieve Heiland dat alles voor u verdiend heeft? Dat Hij Zelf het noodigste wilde ontberen om het u te kunnen schenken? Ge weet, de Heere Jezus kwam op aarde om ons te bevrijden van het lijden, dat wij door onze zonden verdiend hadden, maar dat kon Hij niet doen, of Hij moest het Zelf alles dragen. En dat lijden begon voor Hem reeds bij Zijn geboorte, en het duurde voort, Zijn leven lang. Als pasgeboren Kindje sliep Gods Zoon op stroo, in een kribbe, die Zijn moeder niet eens haar eigendom kon noemen. Toen Hij groot geworden was, moest Hij getuigen: *De vossen hebben holen, en de vogelen des hemels nesten, maar de Zoon des menschen heeft niet, waar Hij het hoofd nederlegge.* En toen, na een leven van vernedering en lijden, Zijn stervensure naderde, had de wereld voor Hem niets dan een kruis.

Kinderen, zóó lief had de Heiland u! Hoe lief hebt gij *Hem?*

Niemand op de gansche aarde wist wat er in dien zaligen nacht in den stal van Bethlehem geschied was. Alleen Jozef en Maria wisten dat in dit nederige Kindje de Zoon van God, het Heil der wereld was neergedaald.

Maar weldra zou het bekend worden. En aan wie wel het eerst? Aan keizer Augustus, aan koning Herodes, aan de rijke Farizeën, aan de wijze Schriftgeleerden misschien?

Neen; terwijl alles, ook in het thans zoo bevolkte Bethlehem, in diepe rust is, bevinden zich daarbuiten in het stille veld nog eenige herders, die er de nachtwacht houden over hun kudde. Zij zijn maar arm naar de wereld, doch rijk in God; want zij behooren tot de weinigen, die van hun zonden verlost wenschen te worden, en daarom verlangend de komst van den lang beloofden Zaligmaker te gemoet zien.

En die eenvoudige herders zullen de eersten zijn die het ver-

nemen, dat de belofte vervuld, en de Messias eindelijk gekomen is.

En wie brengt hun die verrassende tijding?

Ziet, daar staat op eens in den donkeren nacht een Engel des Heeren bij hen, door een glansrijk licht omschenen. De herders vreezen op het gezicht dier heerlijkheid. En geen wonder. Zij gevoelen zich tegenover dien heiligen Engel zoo nietig, zoo zondig, zoo onrein!

Maar de Engel spreekt hun vriendelijk toe. Neen, zij behoeven niet bang te zijn! Hij heeft een blijde boodschap voor hen; de blijdste die ooit op aarde gebracht is!

„Vreest niet,” zegt hij, „want ik verkondig u groote blijdschap; een blijdschap, waarin het gansche volk deelen zal. Voor u is heden de Zaligmaker geboren, welke is Christus, de Heere, in de stad van David. En dit zal u het teeken zijn, gij zult het Kindeke vinden in doeken gewonden, en liggende in de kribbe.”

En nauwelijks heeft de Engel zijn boodschap overgebracht, of daar is het hun als werd voor een oogenblik de Hemel geopend. Een menigte Engelen dalen neer. Hoort, zij zingen! O, hoe heerlijk en plechtig weerklinkt in den stillen nacht dat hemelsche loflied over de velden van Bethlehem!

Wat zingen die Engelen?

Eere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de menschen een welbehagen!

Onze God is waard dat alle schepselen Hem eeren en prijzen. De Engelen doen niets liever dan dat, en zijn er in den Hemel voortdurend mede bezig. De menschen kunnen hen dan niet hooren; maar nu het feest is voor de aarde, en God Zijn liefde tot zondaren toont, door Zijn eeniggeboren Zoon te zenden om hen te verlossen, zijn de Engelen zóó verheugd, dat zij voor een wijle den Hemel verlaten, om hier Gods lof te komen bezingen.

Zij zingen ook van *vrede op aarde*. Dat kunnen zij nu doen, want de Vredevorst is gekomen.

Toen Adam en Eva nog niet gezondigd hadden, was er ook vrede op aarde; maar toen de zonde kwam, verdween de vrede,

en kwam de onvrede er voor in de plaats. Van toen af werden de menschen, in plaats van vrienden, vijanden van den goeden God, en vijanden van elkander. De een toonde dat wel veel meer dan de ander; maar in het hart van ieder mensch, zelfs van ieder kind, al is het nog zoo jong, kwam toch iets van die vijandschap, die zich telkens dan in het een, en dan in het ander openbaart. En wie in onvrede met God, en in onvrede met zijn naaste leeft, kan onmogelijk vrede met zichzelf hebben. Dan is daar van binnen gedurig een stem, die ons aanklaagt, en ontrust, en ons ongelukkig maakt, en zegt: het is niet goed met u gesteld.

En zoo had het altijd moeten blijven als de Heere Jezus niet gekomen was, om den menschen den verloren vrede weer te geven. O, hoe gelukkig dat hij gekomen *is!* De Engelen verblijdden er zich over; hoeveel te meer moeten *wij* het dan niet doen!

En aan wien geeft de Heer nu Zijn vrede? Aan ieder die er Hem om bidt, en met al zijn schuld tot Hem de toevlucht neemt. En zien we dan ook gedurig nog zooveel onvrede om ons heen, omdat de zonde er nog is, we weten dat de Heere Jezus toch den Booze overwonnen heeft, en dat eens met de zonde ook de vijandschap voor goed van de aarde verdwijnen zal. Dat zal een heerlijke tijd zijn! *Dan zal men nergens leed doen, noch verderven op den ganschen berg mijner heiligheid,* heeft de Heer gezegd.

En wat zijn de laatste tonen van het Engelenlied?

In de menschen een welbehagen!

Gij hebt uw ouders lief, niet waar, mijn vriendjes? omdat zij u liefhebben en voor u zorgen. Maar de liefde van ouders tot kinderen is van een anderen aard. De ouders hebben hun kinderen lief, niet omdat het zulke *goede* kinderen zijn, want dit is niet altijd het geval, maar omdat het *hun* kinderen zijn; daarom slaan zij hen met welgevallen gade, en getroosten zich gaarne de grootste opofferingen waar het hun geluk geldt, al worden ze ook soms met ondank beloond.

Nu, zóó, maar oneindig grooter, is het welbehagen dat de hooge, heilige God in nietige, zondige menschen heeft; in menschen, die naar Hem niet vragen, Hem niet dienen, maar die het kwade zoeken, en Zijn vijanden zijn. Zulke menschen

wil de Heer liefhebben, tot Zijn kinderen aannemen, en in Zijn Hemel brengen; en daarom gaf Hij hun Zijn eigen Zoon.

Neen, die Goddelijke liefde kunnen wij niet begrijpen. Zelfs de Engelen begrijpen haar niet; zij kunnen haar alleen aanbidden en bezingen!

Maar nu wil de Heer ook dat wij dien Zoon, Die als een behoeftig kindje in de kribbe te Bethlehem lag, als onzen Zaligmaker aannemen, Hem wederliefhebben, en Hem ons gansche hart en leven wijden zullen.

Zulk een lied als de Engelen zongen, was op aarde nog nooit gehoord. Wat zullen die herders geluisterd hebben! Dat hadden zij niet gedacht toen ze met hun kudde naar het veld gingen, dat ze zulk een heerlijken nacht zouden hebben! O, hoe groot zal hun vreugde geweest zijn, toen zij hoorden dat de lang verwachte Zaligmaker eindelijk verschenen was! Zij wilden terstond naar Hem toe; en zoodra de Engelen weer naar den Hemel gegaan waren, en het licht verdwenen was, haastten zij zich gezamenlijk naar Bethlehem, waar zij het Kindje vinden zouden in doeken gewonden en liggende in de kribbe.

't Was goed dat de Engel er hun dat bij gezegd had, anders zouden zij den Messias, den Koning van Israël daar zeker niet gezocht hebben. Zij twijfelden echter geen oogenblik of zulk een arm kindje de Zaligmaker wel zijn kon, maar geloofden onvoorwaardelijk wat de Heer hun door dien Engel had laten verkondigen; en zalige, ongekeerde blijdschap vervulde hun hart, toen zij daar, met eigen oogen, in dat teedere Kindje hun Heiland en Verlosser zagen, en aanbeddend bij Zijn kribbe nederknielden.

Maar ze wilden hun vreugde niet voor zich alleen houden; neen, anderen moesten zich met hen verblijden over dat groote heil, en daarom maakten zij alom bekend wat er geschied was, en wat hun van dat Kindeke was gezegd.

We kunnen ons dat zoo voorstellen, niet waar? Als er iets is waarover ge erg blij zijt, zult ge dat gaarne aan anderen vertellen, en er telkens over spreken. Nu, zoo was het met die herders ook.

Overal vertelden zij van die luisterrijke Engelenverschijning,

van die blijde boodschap, van het heerlijk Engelenlied, en zeker het allermeeest van dat lieve Kindje in Bethlehems stal, dat, hoe nederig ook in Zijn verschijning, nogtans, als nooit eenig ander kind, het voorwerp was van de hulde en aanbidding der Engelen.

Mij dunkt, zij moeten wel gaarne, met de gelukkige Maria en Jozef bij de kribbe hebben willen blijven. Maar dat kon niet. Hun werk wachtte hen. Zij moesten weer naar hun schaapjes toe, en zij gingen met een blij en dankbaar hart; want al moesten zij het Kindje ook achterlaten in de kribbe, den vrede dien het bracht, namen ze mede, en die bleef hun overal bij. Zij gevoelden zich, o, zoo gelukkig nu zij hun Heiland aanschouwd hadden, naar Wiens komst profeten en koningen te vergeefs hadden uitgezien, en in het volle besef van hun geluk, begaven zij zich met nieuwen moed weer aan den arbeid, verheerlijkende en prijzende God over alles wat zij gehoord en gezien hadden.

Ik denk niet dat er onder mijn lezers zijn, die tot heden nog nooit de Kerstgeschiedenis hadden hooren vertellen; maar wel vrees ik dat er onder hun getal gevonden worden, die nog nooit in waarheid Kerstfeest hebben gevierd.

Misschien kijkt de een of ander hier wel verwonderd van op, en zegt: „Nog nooit Kerstfeest gevierd? En we hebben al zoo menigmaal den 25sten en 26sten December beleefd, en op die dagen is het immers altijd Kerstfeest?”

Zeker, dat is ook zoo. Ik wil zelfs vooronderstellen dat ge op die dagen ook naar de kerk en naar de Zondagschool geweest zijt, en mooie Kerstliederen gezongen, mogelijk wel den Kersttekst heel en al uit uw hoofd opgezegd hebt; dat ge voor uw goed oppassen een geschenkje hebt gekregen, en daarna recht vroolijk en tevreden naar huis zijt gegaan.

Maar, mijn lieve vriendjes, al zingt ge nu nog zoo'n mooi lied over de geboorte van den Heere Jezus, en al weet ge nog zoo goed te vertellen wat er in de Kerstgeschiedenis staat, dan is dit nog geen bewijs dat ge den Heiland waarlijk liefhebt,

en u over Zijn komst verheugt, en zoolang dit het geval niet is, kan men wel feestvieren met den mond, maar niet met het hart. En dat het eerste eigenlijk geen feestvieren is, om dat het niet gemeend is, en daarom den Heer niet welbehagelijk zijn kan, zal ik wel niet behoeven te zeggen.

Er was eens een kleine jongen, Piet heette hij, die altijd erg ondeugend was, en zijn vader veel verdriet deed. Op zekeren dag was de vader jarig, en voor die gelegenheid had Piet een versje geleerd, waar in stond, dat hij steeds een gehoorzaam kind wilde zijn, en door zijn gedrag zijn vader wilde toonen, dat hij hem heel lief had. — „Dat is een mooi versje, jongen; en je hebt het goed gekend ook,” sprak zijn vader, toen Piet het opgezegd had. „Nu zal ik eens kijken of je ook meent wat er in staat; want zeggen en doen zijn twee, en op het laatste komt het aan, Piet!” — Onze Piet begreep dat ook, en toch liet hij het bij het eerste blijven. Op vaders feest hield hij zich tamelijk goed, want dat was voor hem een prettige dag, waarop alles hem naar den zin ging; maar reeds den volgenden morgen gaf hij zijn goeden vader alweer groote reden tot ontevredenheid, en zoo ging het verder dag aan dag, en maakte hij het den eenen keer al slechter af dan den anderen. En wat kon vader nu anders zeggen dan: „Zie je wel, Piet, dat al die mooie woorden maar praatjes waren, en je er niet één van meent? Als je me werkelijk liefhadt zou je niet telkens zoo ondeugend en ongehoorzaam zijn, maar je best doen om op te passen, en te doen, wat je weet dat ik gaarne heb.”

Daar had de vader van Piet volkomen gelijk in.

En wat zal de Heer nu wel moeten zeggen van de kinderen, die op het Kerstfeest blij zijn en mooie liederen zingen ter eere van het Kindje in de kribbe; maar die dan verder dien lieven Heiland, Die voor hen op aarde kwam, weer vergeten, Hem ongehoorzaam zijn, en weigeren Hem hun hart te geven, om het door Hem te laten reinigen van de zonde?

Aan een klein meisje werd eens gevraagd of zij op het Kerstfeest ook blij was. Zij zei van ja; en toen men haar vroeg: „Waarom?” was haar antwoord: „Omdat ik dan wat krijg.”

„Nu, iets te krijgen is wel aangenaam; weest daarom, als

de menschen u iets geven, maar zoo blij en dankbaar als ge kunt. Maar als het ontvangen van een aardsch geschenkje, evenals voor dat meisje, uw hoogste Kerstvreugde is, dan ziet het er toch nog treurig voor u uit, en hebt ge eer reden om bedroefd dan blijde te zijn; want dan toont ge, dat ge meer geeft om een aardsch geschenk, dan om dat heerlijke hemelsche Geschenk, dat de Heer u aanbiedt in Zijn lieven Zoon.

Er zijn, helaas, veel menschen en kinderen die op dat groote Godsgeschenk geen acht slaan, en maar voortleven alsof het er niet op aan kwam *hoe*.

Weet ge op wien zulke menschen en kinderen veel gelijken? Op een armen man, wien een groote som gelds wordt aangeboden, waardoor hij op eenmaal schatrijk kan worden; en die zulk een gift versmaadt, en liever een bedelaar wil blijven, om zijn verder leven in gebrek en ellende door te brengen.

Zoo iemand zou men een ondankbaren dwaas noemen, niet waar? en dat zou hij ook werkelijk zijn. Nu, zóó ondankbaar, néén, nog oneindig ondankbaarder en dwazer zijn de menschen, over wie ik daareven sprak; want terwijl die bedelaar slechts een vergankelijken schat afwijst, die hem alleen een tijdelijk geluk kan aanbrengen, versmaden *zij* een schat, die voor den tijd en voor de eeuwigheid beide gelukkig maakt, en zonder welken niemand den Hemel kan binnengaan.

Hebt ge *dit* Kerstgeschenk, het grootste en beste dat u ooit geworden kan, reeds ontvangen, mijn kleine lezer? Zijt ge reeds tot den Heere Jezus gegaan met de bede: „Lieve Heiland, toen Gij op aarde kwaamt was er in Bethlehem voor U geen plaats, maar maak plaats voor U in mijn hart, en blijf daar eeuwig wonen?” Indien niet, mocht ge het dan heden doen. Als het u ernst is, zal de Heer uw gebed verhooren; en wat zoudt ge dan een gezegend Kerstfeest vieren! Dan zoudt ge u in waarheid kunnen verheugen over de geboorte van een Zaligmaker, Die ook *uw* Zaligmaker zijn wil. En al bezit ge dan op aarde ook nog zoo weinig, zoo zoudt ge toch tot de rijkste en gelukkigste kinderen behooren; want niemand is in staat het geluk uit te spreken van een kind, dat reeds vroeg den Heiland toebehoort.

Zulk een kind heeft niets te vreezen, wat het op aarde ook te wachten heeft; het behoeft zelfs niet bang te zijn voor den dood, die voor den één vroeg, voor den ander laat, maar voor allen toch zeker ééns komen zal; want in den Heer heeft het onder alles een trouwen en machtigen Beschermmer, Wiens Naam is Immanuël, *God met ons*; zoodat het altijd vertrouwend zingen kan:

De Heiland is mijn vreugd, mijn vrede,
Mijn hoop, mijn kracht, mijn eenig Al.
Hij gaat met mij door 't leven mede,
En is mijn Gids in 't schaduwdal.
Hij houdt mijn hand; ik volg mijn Heer,
En dood noch graf verschrikt mij meer!

